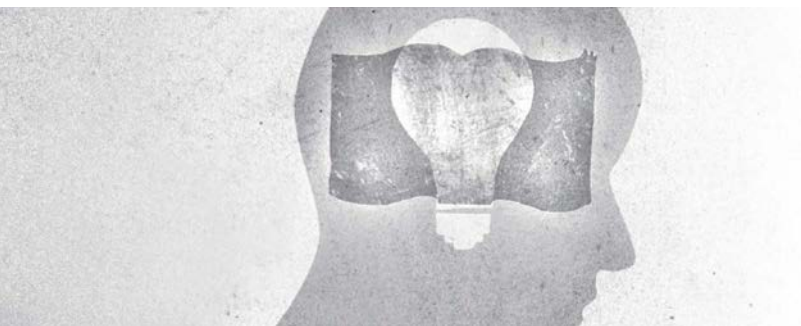

Джек Кухачек

ПОСЛАННЯ ДЛЯ ВСІХ ЧАСІВ

Розуміння та застосування Біблії

Вступ

Послання для всіх часів

Розуміння та застосування Біблії

Альберт Ейнштейн був відомий своїм розпатланим волоссям та математичним рівнянням $E = mc^2$. Але більшість людей не знає, що останні 30 років свого життя він витратив на пошуки того, чого ніколи так і не знайшов – але вірив у своєму серці, що ту теорію, про яку він мріяв, обов’язково колись відкриють. Він вірив, що існує одна велика теорія, що пояснює, як взаємодіють між собою всі головні сили Всесвіту. Праця над цією теорією триває й дотепер. Дехто називає її Теорією Єдиного Поля. Інші описують її як Теорію Великої Єдності. Можливо, найбільш популярна її назва – “Теорія Всього”.

Хоча я маю мало чого спільного з Альбертом Ейнштейном, мене теж захопила Теорія Великої Єдності – але це стосується Біблії. Мене полонила ідея, що існує одна така вишукана теорія, що поєднує всі біблійні факти від Буття до Об'явлень, все вчення Святого Письма, що сумує всі інші істини і звучить дуже просто, так що навіть дитина може її зрозуміти.

Чому? Тому що розуміння Теорії Великої Єдності (у біблійній версії) відкрила б нам саме серце Бога, Його розум і те, що було, є і буде протягом всієї вічності найважливішим для Нього. Це допомогло б нам пізнати Божу силу, що має скеровувати наше життя – зрозуміти головну ціль, задля якої всі ми створені.

Мої пошуки було винагороджено одного вечора, коли я мав трапезу зі знайомим професором семінарії. Я запитав його, чому так багато розділів книги Вихід присвячено, здається, безкінечним деталям будування скинії. “О, це просто, – відповів він. – Адже Сам Бог збирався жити зі Своім народом!” Ця проста відповідь стала тим ключем, що відкрив мені двері глибокого розуміння Святого Письма. Я зрозумів, що цей ключ “відкриває” загальну історію Біблії від її початку до кінця. По суті, кульмінацію цієї історії (що охоплює все Писання) описав апостол Іван в одному з останніх розділів Біблії. То було неймовірне видіння:

“І бачив я небо нове й нову землю, перше бо небо та перша земля проминули, і моря вже не було. І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходить із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого. І почув я гучний голос із престолу, який кликав: Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними, і Бог кожную сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!” (Об. 21:1-4)

Бог створив нас, щоб ми мали близьке спілкування з Ним, і щоб Він, при цьому, був у центрі нашого життя. Бог є любов, тому Він створив нас за Своєю подобою, щоб ми спроможні були відчувати глибину Його любові – і не лише Його, але й інших людей.

Гріхопадіння людей, яке описане в 3-му розділі Книги Буття, було подібне до землетрусу, що зруйнував наші стосунки з Богом, зруйнував те, що є сенсом нашого життя. Отже, гріх знищує найголовніше: стосунки, спілкування, єдність та дружбу з Тим, Хто нас створив.

Але Бог не відмовився від Свого початкового плану! Кожна книга Біблії, кожна її сторінка зображає той великий шлях, що Бог здолав заради повернення нас до Себе – шлях, що зрештою привів Його на землю, де Він помер на хресті, щоб подолати безодню, яка відділяє нас від Нього.

Якщо ви зрозумієте, що Біблія – то, в першу чергу, книга не правил, а стосунків, її читання відразу ж набуде для вас цілковито нового змісту. І якщо ви усвідомите, що Біблія – то, в першу чергу, книга не про закон, а про любов, ви відчуєте серцебиття Того, Хто створив нас для Себе.

Отже, наступні сторінки написані з метою допомогти вам розуміти Біблію і правильно її застосовувати. Вирушайте в цю важливу подорож і нехай “Теорія Великої Єдності” стане вам провідною зіркою для вказівки шляху й місця призначення.

Джек Кухачек

Зміст

Крок перший

Розуміння обставин	9
-------------------------------------	----------

Крок другий

Виявлення принципів	21
--------------------------------------	-----------

Крок третій

Застосування принципів сьогодні	31
--	-----------

Крок перший

Розуміння обставин

В художньому фільмі *“Назад у майбутнє”* йдеться про те, як підліток 80-х років сів у машину часу (удосконалений Ді-Лорен) і помчав по вогняній дорозі назад, в минуле – в 50-ті роки. Містечко було те ж саме, але в ньому все змінилось. Дівчата носили зачіску “конячий хвіст” і казали про хлопців: “Хіба це не красунчик?” Хлопці мали прилизане назад жирне волосся і хизувались мішкоподібними штаньми. Коли до заправки під’їхала машина з білими запасними колесами по боках, відразу підбіг персонал в уніформах, щоб наповнити бак, витерти лобове скло та перевірити масло. Бензин коштував 19 центів, а пепсі-кола – 5 центів. Коли дивишся цей фільм, вражає, яке дивне було тоді життя, як багато чого змінилося з тих пір!

Але також ми усвідомлюємо, що багато чого залишилось і незмінним. Бути підлітком завжди нелегко – тоді й тепер. І досі є школи, домашні завдання, вечірки, дружба й перше кохання. Люди й сьогодні люблять їздити в машині, насолоджуючись улюбленою музикою, що звучить по радіо. І тепер хлопці дражнять своїх маленьких сестричок. І хоча пепсі-кола давно вже коштує не 5 центів, люди все ще люблять її і п'ють. Так що різниця не така вже й велика.

Подібне ми спостерігаємо й тоді, коли читаємо Біблію. Вона містить чимало речей, що здаються нам дивними, незрозумілими. Люди носили сандалі, їздили на верблюдах і жили в наметах. Вони приносили в жертву тварин і вважали свинину “нечистою”. Вони працювали по неділях і відпочивали по суботах. Якщо жінка не могла мати дітей, вона дозволяла своєму чоловіку брати за жінку служницю. Як відрізнявся той стародавній світ від сучасного!

Втім, багато чого залишилось незмінним навіть з тих далеких часів. Люди тоді стикались зі спокусами і мали проблеми з довірою Богу – так і тепер відбувається. Ми теж страждаємо, як колись страждав і Йов, хоча він і жив 4000 років тому. Чоловіки й тепер мають любити своїх жінок, а діти й тепер повинні коритись своїм батькам. Часто виникає таке відчуття, що біблійні автори звертаються прямо до нас, пропонуючи підбадьорення, віху та надію. Знову й знову Біблія демонструє нам, як Бог з любов'ю та терпінням піклується про Свій народ, як закликає нас любити Його та один одного.

Історична дистанція є причиною почуття подиву, коли ми читаємо Біблію або дивимося фільм про 50-ті роки. Хоча маємо

***Знову й знову
Біблія
демонструє нам,
як Бог з любов'ю
та терпінням
піклується про
Свій народ,
як закликає нас
любити Його
та один одного.***

багато чого спільного з людьми, які жили 2000 або 4000 років тому, існує культурна прірва між ними та нами – інший час, інші місця, інші звичаї та інша мова.

Не можна ігнорувати історичну та культурну дистанцію, якщо дійсно хочемо правильно розуміти і застосовувати Біблію.

Подорож в часі

В якомусь розумінні, дослідження та застосування Біблії схоже на подорож в машині часу. Мусимо долати часові бар'єри, а також культурні, мовні та географічні, щоб зрозуміти людей біблійних часів і правильно застосовувати Боже Слово в тих ситуаціях, що нас спіткають. Саме цьому присвячений цей розділ – долання часової дистанції.

Коли зрозуміємо, як Боже Слово було застосоване людьми тих століть, тоді знову сядемо в машину часу і повернемося у 21 століття. Тоді зможемо розважати над біблійним текстом в контексті нашого часу, нашої культури і сучасних проблем. Цьому присвячений останній розділ.

Наша машина часу сконструйована з різноманітних інструментів, котрими користуються сучасні дослідники Біблії. За допомогою цих інструментів ми здолаємо ті бар'єри, що відділяють нас від світу Біблії.

Долання часового бар'єру. Ті події, що їх містить Біблія, відбувались тисячі років тому, через це маємо очевидну проблему: нас там не було! Таким чином, ми не володіємо інформацією щодо історичного фону, в якому всі ці події мали місце.

Майже кожен новозавітній лист був написаний як відповідь на якусь конкретну проблему або букет проблем, з якими стикалися люди, що недавно встановили нові стосунки з Богом через Ісуса. Галати, наприклад, шукали виправдання через закон. Коринтяни мали питання щодо шлюбу, духовних дарів та їжі, що була принесена ідолам. Тимофій потребував порад, як відновити порядок у своїй помісній церкві.

Поки ми не зрозуміємо ці проблеми чи питання, читання цих листів нагадуватиме слухання телефонної розмови з одного кінця

проводу. Ми чуємо лише те, що каже автор, але не чуємо, що йому кажуть у відповідь. Це стосується і Псалмів, і пророцьких книг. Ми чуємо лише одну частину розмови!

Наприклад, в першому листі Івана читаємо:

“Улюблені, не кожному духові вірте, але випробуйте духів, чи від Бога вони, бо неправдивих пророків багато з'явилося в світ. Духа Божого цим пізнавайте: кожен дух, який визнає, що Ісус Христос прийшов був у тілі, той від Бога. А кожен дух, який не визнає Ісуса, той не від Бога, але він антихристів, про якого ви чули, що йде, а тепер уже він у світі” (1 Ів. 4:1-3).

Цей текст часто неправильно інтерпретують як тест про одержимих духами. А неправильне тлумачення, звісно, веде до неправильного застосування тексту. Тобто, йдеться про те, щоб у тих випадках, коли ми стикаємося з одержимою людиною, ставити бісам контрольне питання: “Чи справді Христос прийшов на землю в тілі?” Якщо одержима злим духом людина відповідає “ні”, ми можемо розпочати процедуру вигнання духу.

Це є класичним прикладом інтерпретації тексту у відриві від історичного контексту. Уважне читання цього тексту показує, що Іван не пропонує тестове питання для одержимих, а вказує, як відрізнити істинних пророків від неправдивих (1 Ів. 4:1).

Ті неправдиві пророки, про яких він каже, заперечували істину втілення Бога (Христа), вважаючи тіло (і все матеріальне) злом.

Звідки ми це знаємо? Існує кілька способів здобуття історичної інформації для того чи іншого тексту. Перший спосіб – в самому тексті (контексті, розділі, книзі) знайти якісь натяки на історичну

**Ті події, що їх
містить Біблія,
відбувались
тисячі років
тому,
через це маємо
очевидну
проблему:
нас там не було!**

ситуацію. В 1 Ів. 2:19 ми виявляємо той факт, що колись ці неправдиві пророки належали до церкви: “Із нас вони вийшли, та до нас не належали”. Іван називає їх “антихристами” (1 Ів. 2:18).

Одна з цілей цього листа – попередити читачів про цих неправдивих вчителів: “Це я написав вам про тих, хто обманює вас” (1 Ів. 2: 26). Є чимало тверджень в Івановому листі, що явно або завуальовано містять деталі тих обставин, в яких перебували адресати, і вказують причини написання цього послання.

Коли ми досліджуємо історичний контекст уривка чи всієї книги, корисно також буде продивитись паралельні біблійні тексти. Наприклад, Псалом 50 був написаний після перелюбу Давида з Вірсавією. Отже, можемо прочитати про ці події в 2 Сам. 11–12 (Пс. 50 має заголовок, що вказує на причину написання цього псалма). Подібним чином, коли ми досліджуємо Послання до филип’ян, ми напевно захочемо прочитати з книги Дії Апостолів ті тексти (дії 16), що містять інформацію про заснування церкви в місті Филипи. Чим більше ми отримуємо інформації про історичний контекст біблійного уривка, тим більш ми споряджені для розуміння того, що мав на увазі автор. Здобуття цієї інформації можна порівняти з знаходженням тих пазлів, що бракують для відновлення цілковитої картини.

Долання мовного бар’єру. Той факт, що оригінальний текст Біблії написаний не українською мовою, а старовірвейською, арамейською та грецькою, зводить серйозну перешкоду для розуміння її текстів. Кожний, хто намагався вивчити ці мови, швидко усвідомлював, наскільки це важко. На щастя, знавці біблійних мов вже здолали цей мовний бар’єр, переклавши їх на сучасні мови. Українці мають кілька перекладів Біблії. ¹

- 1) Існують три головні типи перекладу: 1) *Формальна еквівалентність* – максимально буквальный переклад. 2) *Динамічна еквівалентність* – враховується сучасний контекст. 3) *Вільний переклад* – по справі, переказ біблійного тексту сучасною мовою з елементами готової інтерпретації.

Кожний тип перекладу має свої переваги та недоліки. Формально-еквівалентні переклади хоча й намагаються максимально слідувати оригінальному тексту (грецькому та давньоєврейському), містять, однак, багато незрозумілих та важких для сучасного читача слів.

Вільні переклади ставлять за мету зрозумілість тексту, а не буквальне його відображення. Такі переклади легко й приємно читати, але складається враження, що Біблія була написана у 21 столітті. Наприклад, деякі переклади дають замість слова “світильник” у Псалмі 118:105 – “ліхтарик”!

Старанний дослідник Біблії скористається перевагами всіх трьох типів перекладу. Всі вони корисні для розуміння того смислу, що висловлювали автори біблійними мовами.

Долання культурного бар’єру.

Біблія містить події, що траплялись в багатьох різноманітних культурах – єгипетській, хананейській, вавилонській, єврейській, грецькій, римській (і це ще не повний список). Тому нема нічого дивного в тому, що ми часто читаємо про дивні для нас звичаї чи вірування – адже ми живемо у 21 столітті, нас відділяють тисячі років.

Що то були за “домові божки”, що їх ховала від свого батька Рахіль? (Бут. 31:19) Чому Йона боявся йти до Ніневії? Хто були самаритяни, і чому виникла така непримирима ворожнеча між ними та юдеями? (Ів. 4:9) Що то було за місто Коринф? Чи мали якісь особливі спокуси християни, що в ньому жили? Якщо дамо правильні відповіді на подібні питання, ми отримаємо нову корисну інформацію для глибшого розуміння того, як Боже Слово

*Чим більше
ми обізнані
щодо культури
стародавнього
Ближнього Сходу,
тим краще
підготовлені для
здолання бар’єру
між нашим
світом та їхнім.*

застосовувалось в ті часи стосовно конкретних вчинків людей, їх страхів, спокус та конфліктів.

Уявіть, що ми вивчаємо Книгу пророка Амоса і стикнулись із наступним віршем: “Бо в той день, коли Я покараю Ізраїля за провини його... і будуть відрубані роги жертівника, і на землю попадають” (Ам. 3:14). Цей текст практично незрозумілий для нас, жителів 21 століття. Але біблійні словники (енциклопедії) допоможуть нам зрозуміти, що мав на увазі Амос.

Якщо знайдемо в цих довідниках слово “олтар” чи “роги”, ми швидко з’ясуємо, що жертовник в храмі мав по чотирьох кутках чотири виступи формою рогів. Вони помазувалися кров’ю жертовних тварин. За старозавітних часів євреї вірили, що олтар є місцем притулку, рятування від смертельної загрози. Щоб врятувати своє життя, вони прибігали до храму і хапались за роги жертовника. Амос попереджає ізраїльтян, що настане час, коли вони прибіжать за порятунком до храму, але у жертовника “рогів вже не буде” – вони повідпадають. А значить, не буде їм спасіння!

Неможливо ефективно досліджувати Біблію без занурення в культуру стародавнього Близького Сходу.¹ Чим більше ми обізнані в цьому, тим краще підготовлені для здолання бар’єру між нашим світом та їхнім.

1) Ми можемо багато чого дізнатися про різні **культури** навіть з самого уривка (книги), який вивчаємо. Наприклад, Євангелія містять чимало інформації про життя Палестини першого століття. Ми дізнаємося з них, що євреї жили під римською владою (Лк. 3:1) і чекали на Месію, Хто визволив би їх від ворогів (Лк. 1:71). В Євангелії розповідається про чимало побутових подробиць стосовно біблійних часів – ділове життя (Лк. 16:1-18), весілля (Ів. 2), похорони (Ів. 11), платня робітникам (Мт. 20:1-16), податки (Мт. 22:15-22) тощо.

Долання географічного бар’єру. Деяким людям пощастило побувати в Ізраїлі. Повертаючись, вони засвідчують, що Біблія “ожила” для них як ніколи раніше. Але ті з нас, хто ніколи

не відвідували “святу землю”, теж мають можливість відчутти це – хоча і в суттєво обмеженішому варіанті. Завдяки дослідженню біблійної географії, чимало уривків Святого Письма набувають нового значення.

Наприклад, в Книзі пророка Амоса 1:3–2:16 пророк засуджує Дамаск, Газу, Тир, Едом, Аммон, Моав, Юдею та Ізраїль. На перший погляд здається, що Амос згадує ці міста та народи наугад. Але більш уважне дослідження вказує на деяку схему. Три перші міста є столицями націй, що взагалі чужі для Ізраїлю. Наступні три адресати – то три нації, що мають з Ізраїлем спільних предків. Сьомою згадується Юдея – братерський Ізраїлю народ. Нарешті, пророк звертається до самого Ізраїлю.

Такий порядок мав напевно вразити Амосових слухачів. Можна уявити, як раділи ізраїльтяни, слухаючи слова суду, адресовані поганським націям. Але потім пророцтва Амоса все більше наближались до Ізраїлю – Аммон, Моав, Юда... Мабуть, слухачів тут кинуло у піт. Вони опинились у “зашморгу осудження”, почувши слова: “За три переступи Ізраїлеві й за чотири цього не прощу” (Ам. 2:6).

Є кілька шляхів ознайомлення з біблійною географією. Чимало Біблій містять мапи. Якісні біблійні атласи або біблійні словники також можуть стати джерелом корисної інформації щодо незнайомих місць, що їх згадує Святе Письмо.

Уважне читання

Уявіть, що ви сіли в машину часу і здолали нарешті всі часові, мовні, культурні та географічні бар’єри. Отже, ви вже знаходитесь в Коринті першого століття. Ви вдягнені в грецький одяг. Вільно розмовляєте грецькою і обізнані щодо культури та географії цього регіону. Ви навіть регулярно відвідуєте коринтську церкву і знаєте людей цієї общини, їхні проблеми.

Далі ви опиняєтесь у колі віруючих, що зібрались для поклоніння десь у будинку неподалік, аж ось заходить посланець з листом від Павла – цей лист відомий нам як 1-е Послання до коринтян. Ви розгортаєте сувій і починаєте його читати (грецькою, звичайно). Чи означає той факт, що ви здолали мовні, часові,

культурні та географічні бар'єри, що ви автоматично зрозумієте все те, що написав Павло? Не обов'язково.

Апостол Петро – один із сучасників Павла – писав, що знайшов у листах Павла “дещо тяжко зрозуміле” (2 ПЕТР. 3:16). Звісно, Петро стикався з деякими труднощами в тлумаченні Павлових листів через те, що Павла дійсно інколи важко зрозуміти. Але навіть тоді, коли Павло висловлюється достатньо чітко, наше розуміння його слів (та будь-якого іншого автора) залежить від навичок правильного читання. Отже, один із важливіших аспектів дослідження Біблії – це навички вдумливого читання. Вони корисні для читання не лише Біблії, але й інших книг, журналів тощо.

Коли ми читаємо щось, треба завжди ставити собі просте, але головне питання: Яку думку автор намагається донести до своїх оригінальних читачів? (Питання, що означає написане для нас, людей сучасності, ми розглянемо пізніше).

Зрозуміти думку автора можна за допомогою п'яти наступних правил:

1 **Визначте, до якого типу літератури належить уривок.**

В одній церкві біблійний експерт мав читати лекцію. Кілька членів відомої культової організації вирішили послухати його. Але десь посередині лекції один з них підвівся та почав доводити, що Бог-Отець має звичайне людське тіло – “як усі ми”. В якості “аргументів” він наводив тексти, в яких написано, що Бог має “правицю”, “руку”, “вуха”, “очі” тощо. Тоді лектор попросив його прочитати вголос Псалом 16:8, де написано: “У тіні Своїх крил заховай Ти мене”.

Один із важливіших аспектів дослідження Біблії – це навички вдумливого читання.

“Так це ж просто мовний зворот”, – запротестував опонент.

“Саме так!” – зауважив лектор.

Біблійні автори передають свої думки за допомогою різноманітних літературних засобів – оповідання, історії, листи, вірші, приповіді, притчі, метафори, символи. Кожний літературний тип має свої унікальні особливості. Потребуємо визначати кожний літературний прийом, мовний засіб, що його використовує автор. Це необхідно для правильної інтерпретації тексту. Якщо почнемо тлумачити буквально те, що автор передає метафорично, ми прийдемо до нонсенсу.

2 Зробіть загальний огляд книги.

Загальний огляд книги допомагає зрозуміти текст двома шляхами. По-перше, дає розуміння головної теми книги, висвітлюючи ідеї, до яких автор постійно звертається. По-друге, допомагає зрозуміти структуру тексту, тобто яку роль відіграє кожна частина книги у розвитку головної теми.

Загальний огляд книги чимось нагадує трансфокатор. Продивляючись книгу спочатку “на відстані”, маємо панорамне її розуміння, відзначаємо, як головні ідеї, що повторюються, пов’язані між собою та складають книгу в одне ціле. Коли неможливо прочитати за один раз всю книгу, можемо переглянути її зміст, зважаючи на заголовки розділів, абзаців.

Потім “наближаємо” книгу, продивляючись головні її частини. Кожна така частина має висвітлювати один якийсь предмет, тему. Зрозумівши предмет розділу, спробуйте дати йому назву, що відображала б його зміст.

Тепер ви готові до “найбільшого наближення” фокусу, до детального вивчення тексту – абзаців, речень та слів.

3 Досліджуйте книгу уривок за уривком.

Зробивши загальний огляд книги і маючи розуміння її структури, тепер можна перейти до дослідження кожного уривка. В сучасних Бібліях таким уривком може бути абзац, кілька абзаців або розділ. Але пам’ятайте, що Біблія в оригіналі не мала поділу на розділи, абзаци та вірші – навіть знаків пунктуації не

було! Штучно зроблене поділення тексту дуже корисне, але занадто не прив'язуйтеся до нього.

4 Розпізнавайте емоційну складову контексту.

Біблія – це не просто збірник ідей чи повчань. Біблійні автори та персонажі були такими ж людьми, як і ми. Теж мали почуття, пристрасті. Наприклад, молитва Ісуса в Гетсиманії пронизана смутком та душевними стражданнями. Послання до Галатів сповнене почуттям гніву до юдеїв та здивуванням щодо поведінки галатів. Псалом 147 – то вибух славослов'я.

Хоча цей аспект дослідження Біблії є більш суб'єктивним, він дає глибоке розуміння почуттів та мотивів біблійних авторів та персонажів. А це, у свою чергу, допомагає ясніше зрозуміти і те, що вони кажуть.

5 Порівняйте своє тлумачення з деякими іншими коментарями.

Коли ви дійшли до моменту розуміння того, про що йдеться в уривку, порівняйте своє тлумачення з декількома авторитетними коментарями. Це допоможе вам звернути увагу на ті деталі, котрі ви пропустили, і виправити вашу інтерпретацію, у разі якщо видесь хибно зрозуміли автора. Але перед тим, як звернутися до інших коментарів, будьте впевнені, що ваша самостійна праця над текстом була максимальною старанна.

Повертаємося в майбутнє

Тепер ми готові знову сісти в машину часу й повернутись у 21 століття. Але повертаючись з біблійних часів, ми теж змушені

Біблія в оригіналі не мала поділу на розділи, абзаци та вірші – навіть знаків пунктуації не було! Штучно зроблене поділення тексту дуже корисне, але занадто не прив'язуйтеся до нього.

перетинати часові, культурні, мовні та географічні бар'єри. В найбільш широкому сенсі йдеться про застосування всієї здобутої нами біблійної інформації. Все, про що ми дізналися в Єрусалимі, Ефесі та Коринті, тепер потрібно якось застосувати в Чикаго, Лондоні та Гонконзі. Інформацію, здобуту грецькою, старовірською та арамейською мовами, ми тепер маємо чітко передати нашими сучасними, рідними мовами. Ті істини, що були висловлені в різні часи та в різних культурах, маємо тепер застосувати в зовсім інших культурах, потреби яких суттєво відрізняються.

Важливий крок для цього “повернення” – реверс аналітичного процесу. Тепер потребуємо йти не від цілого до деталей, а від деталей до знаходження загальних принципів, що їх містять конкретні біблійні правила, заповіді та вимоги.

Крок другий

Виявлення принципів

Коли одна велика родина збиралась за столом, кожний по черзі молився за їжу. Всі однак з острахом чекали на той момент, коли дійде черга молитись наймолодшому.

Його молитви завжди здавались безкінечними, тому що він любив у них все докладно перераховувати. Він починав з того, що є в його тарілці, і потім молився за вміст тарілок решти членів сім'ї. Наприклад: “Дорогий Господи, дякую Тобі за мою ячню. За мамину ячню. За таткову ячню. За ячню Стефана. За ячню Люсі. Дякую Тобі за мій бекон. За мамин бекон. За татків бекон. За бекон Стефана. За бекон Люсі. Свої молитви він нерідко закінчував перерахуванням всього, що було на столі (окрім вмісту тарілок) – “Дякую Тобі за сіль, за перець, за масло,

за варення. В ім'я Ісуса, амінь”. Після цього всі з полегшенням зітхали і починали їсти страви (вже холодні, звичайно).

Але одного ранку цей хлопчик дуже здивував усіх. Коли настав “жахливий момент”, всі схилили голови й прикусили губи, очікуючи, що малий буде молитись декілька хвилин (як зазвичай) – лише потім вони скуштують підкопченого бекону, ніжних млинчиків і вип'ють соку або вже холодної кави. Але всі були просто вражені, коли малий помолився дуже коротко: “Дорогий Господи, дякую Тобі за цю їжу. В ім'я Ісуса, амінь”. Він навчився узагальнювати речі.

Хоча Біблія була написана для конкретних людей у конкретних ситуаціях, її послання призначене для всіх людей усіх часів. Починаючи з часів Ісуса і до наших днів, віруючі потребують знати, як потрібно жити в Божій благодаті, любові та спасінні, що ми його маємо в Ісусі Христі. Як ми можемо віддячувати щоденно Тому, хто віддав заради нас Самого Себе? Як практично ми можемо являти свою любов до Бога і до ближнього серед важкої буденщини? На щастя, Бог через Своє Слово показує нам, що значить мати щоденні живі стосунки з Ним. Але інколи ці вказівки містяться в текстах настільки специфічних, що, здається, вони не мають нічого спільного з нашим сучасним життям і зовсім неактуальні для читачів нашої культури.

Вміння узагальнювати – один із найважливіших кроків правильного застосування Біблії в нашому житті. Коли, на перший погляд, текст мало що говорить про нашу ситуацію сьогодні, маємо копати глибше, щоб знайти загальний об'єднуючий принцип.

Найбільша заповідь

Ідея знаходження загальних принципів у конкретному біблійному тексті не є якимось новітнім відкриттям. Сам Ісус користувався цим засобом.

Якось один знавець Закону підійшов до Ісуса, щоб випробувати Його знання Писання. “Вчителю, – запитав він, – котра заповідь найбільша в законі?” Цим запитанням книжник намагався залучити Господа до дискусії про найбільш популярну тему тих часів. ¹

⌚ **Єврейські рабини** нарахували 613 правил та настанов Закону, що цілковито регулювали життя людей – від цвілого одягу до жертв для Дня Викуплення. Вони також намагалися створити дві категорії заповідей: “великі” та “менші”.

Рабини не мали на увазі, що меншими заповідями можна нехтувати заради великих. Скоріше, вони шукали таких шляхів, щоб послух головним заповідям автоматично приводив до виконання менших настанов.

Ісус відповів йому: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе. На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять” (Мт. 22:36-40).

Зверніть увагу на останню частину Христової відповіді – на оцих двох заповідях “стоять” Закон і Пророки. По справі це означає, що ці дві головні заповіді підсумовують решту заповідей. За словами Ісуса, ці дві найбільші заповіді визначають дух та цілі кожного іншого правила, іншої настанови, що їх містить Святе Письмо. Вони (ці дві заповіді) навіть пояснюють головний зміст пророцьких книг Ісаї, Єзекіїля та Єремії. ⌚ Дві найбільші заповіді мали такий загальний характер, що їх можна було застосовувати в самих різноманітних ситуаціях – фактично, за будь-якої ситуації. Вони відображали внутрішній мотив та кінцеву мету кожної Богом даної заповіді.

⌚ *Треба зауважити, що любов до Бога і ближнього – це не єдиний зміст Святого Письма. Біблія також багато говорить про **Божу любов до нас**. Дві найбільші заповіді не зосереджені на Божій любові. Але пізніше Ісус пов’язує заповідь любові до Бога й людей з істиною любові Бога до нас: “Оце Моя заповідь, щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив!” (Ів. 15:12) Отже, новим об’єктом нашої любові стають наші брати й сестри в Христі. І новим стандартом цієї любові стає жертвна любов Христа, що Він її явив на хресті.*

Навіщо тоді були потрібні інші численні заповіді? Вони були дані різним людям, що жили за різних обставин, з метою показати їм, як потрібно виявляти любов до Бога та інших людей в конкретних життєвих ситуаціях. Наприклад, що практично означало тоді любити ближнього в діловій сфері? – “Не будете чинити кривди в суді, у мірі, у вазі та в мірі рідини” (ЛЕВ. 19:35). Що практично означало тоді любити бідних та нужденних? – “А коли ти будеш жати жниво своєї землі, не докінчуй жати до краю свого поля, а попадалих колосків твого жнива не будеш збирати... для вбогого та для прихोдька позостав їх” (ЛЕВ. 19:9-10).

В якомусь сенсі, знаходити загальні принципи в конкретних біблійних постановах – то нескладна річ. Будь-яку постанову і будь-яку ситуацію (подію) в Біблії завжди можна розглядати крізь призму любові до Бога та ближнього. Від Книги Буття до Книги Об’явлення червоною стрічкою проходить істина, що слідування за Христом – то, в першу чергу, є результат стосунків з Господом та іншими людьми. І стосунки ці починаються саме з Бога, Хто явив Себе в Ісусі Христі (Фил. 2:5-11).

Але знаходження лише загальних принципів швидко зробить дослідження Біблії досить одноманітним процесом. Уявіть, щоб темою кожної біблійної книги, кожної проповіді і кожного біблійного уроку була завжди любов! На щастя, цього нема. Хоча найважливіші біблійні теми дуже прості (навіть дитина їх може зрозуміти), Писання містить так багато інших духовних скарбів (різних корисних деталей, моментів, нюансів), що нам навіть важко це уявити.

Рівні застосування

Біблія містить різні рівні застосування. Ці рівні нагадують піраміду: на верхівці лише дві головні заповіді (любити Бога та ближнього), а в міру наближення до фундаменту піраміди кількість настанов, правил, наказів та вимог збільшується.

Настанов біля верхівки піраміди небагато, тому що вони більш загальні та абстрактні. Тих, що ближчі до низу піраміди, набагато більше (наприклад, “не зав’яжеш рота воліві, коли він молотить”), тому що вони більш специфічні, докладні та конкретні.

Чимало настанов та наказів можуть здаватися неактуальними для нас або незрозумілими, але проблема вирішується, коли ми рухаємося до вершини піраміди, тобто знаходимо приховані в них загальні принципи, цілі. І навпаки, принципи вгорі піраміди можуть здаватися занадто узагальненими та абстрактними, але коли ми рухаємося донизу піраміди, вони набувають більшої конкретики.

Давайте розглянемо один уривок, що ілюструє різні рівні застосування тексту.

Настанови Павла щодо ідоложертовного м'яса.

В 1-му Посланні до коринтян (8 розділ) апостол Павло дає настанови про речі, що можуть здаватися неактуальними для багатьох сучасних культур, – про ідоложертовну їжу. Але більш уважне дослідження цього уривка покаже нам, що тема ідольської їжі – то лише один рівень застосування, причому, самий нижній в піраміді. Існує ще два інших рівні застосування, що цілковито доречні для нашого часу.

Перед тим, як розглянути ці загальні принципи, потребуємо спочатку зрозуміти ту проблему, з якою стикнулися Павлові читачі, і як вибраний нами текст стосується цієї проблеми. Чому взагалі віруючих турбувало питання ідоложертовної їжі? Перетнути цей культурний бар'єр нам допоможе цитата з книги “Довідник Життя Біблійних Часів”.

“Навіть купування м'яса у м'ясників (відносно простий обов'язок слуг) було пов'язане з купою проблем. Ці ж проблеми виникали, коли невіруючі друзі запрошували віруючих до себе в гості. Багато м'ясників закупували м'ясо оптом з поганських храмів, де забивання тварин було ритуальним процесом або деякі їхні частини приносились в жертву ідолам. Християни Коринту не знали, що їм робити: купувати чи не купувати те м'ясо; їсти його чи не їсти, коли їх пригощають”.

Павло допомагає коринтянам подивитись на цю проблему з християнської точки зору. З одного боку, він каже, що його не

дуже й турбує, чи їдять вони ідоложертовне м'ясо. Чому? Тому що, по-перше, поганські боги насправді не існують – існує лише один Бог. “Ми знаємо, – пише апостол, – що ідол у світі ніщо, і що іншого Бога нема, окрім Бога Одного. Бо хоч і існують так звані боги чи на небі, чи то на землі, як існує багато богів і багато панів, та для нас один Бог Отець” (1 КОР. 8:4-6). По-друге, їжа – то морально (духовно) нейтральна річ: “Їжа ж нас до Бога не зближує: бо коли не їмо, то нічого не тратимо, а коли ми їмо, то не набуваєм нічого” (1 КОР. 8:8).

Однак Павло розуміє, що “не всі таке мають знання” (1 КОР. 8:7). Деякі християни, що колись дуже глибоко погрузили в ідолопоклонстві, напевно неправильно б зрозуміли Павла та інших, коли б побачили, що ті їдять ідоложертовне.

“Коли бо хто бачить тебе, маючого знання, як ти в ідольській божниці сидиши за столом, чи ж сумління його, бувши слабе, не буде спонукане їсти ідольські жертви? І через знання твоє згине недужий твій брат, що за нього Христос був умер! Грішачи так проти братів та вражаючи їхнє слабе сумління, ви проти Христа грішите” (1 КОР. 8:10-12).

Не бажаючи ризикувати духовним добробутом інших, апостол Павло робить наступний висновок: “Ось тому, коли їжа спокушує брата мого, то повік я не їстиму м'яса, щоб не спокусити брата свого!” (1 КОР. 8:13)

Хоча рішення Павла не їсти м'яса ми навряд чи можемо застосувати в багатьох сучасних культурах, причини цього рішення зберігають свою важливість і дотепер. У віршах 8-9 апостол Павло зазначає, що проблема не в самому м'ясі, а в тому, щоб позиція “маю на це право” не нашкодила духовно слабким у вірі. Інакше кажучи, слова Павла містять більш глибокий та важливий принцип: не робити нічого такого, що змушувало б інших християн грішити проти свого сумління (1 КОР. 8:7, 10). Таке використання свободи (не зважати на слабе сумління інших) духовно руйнує “недужих” віруючих. Натомість маємо духовно зміцнювати їх. Любов бо “будує” (1 КОР. 8:1).

Отже, ми зробили шлях від дуже специфічної інструкції Павла щодо ідоложертовного м'яса до більш загального принципу, що його можна застосувати і в нашій культурі. Він звучить так: не можна, щоб наша свобода провокувала когось на гріх. Але Павло згадує тут ще більш широкий принцип: маємо духовно зміцнювати інших віруючих в любові (1 кор. 8:1). Таким чином, “піраміда” нашого тексту має три рівні застосування:

Рівень 1 (найбільш специфічний): Коринтяни не повинні їсти ідоложертовне м'ясо, якщо це змушує віруючих зі слабким сумлінням робити те ж саме.

Рівень 2 (більш загальний): Коринтяни мають пильнувати, щоб їхня свобода (у будь-якій сфері життя) не ставала каменем спотикання для інших.

Рівень 3 (найбільш загальний): Коринтяни мають робити лише ті речі, що зміцнюють інших в любові.

Застосовувати біблійні тексти стає набагато легше, коли ми розуміємо, що кожний уривок Писання є частиною більш широкої піраміди з її різними рівнями. Якщо якийсь текст здається занадто специфічним, щоб його можна було застосовувати напряму, потрібно просто піднятися на наступний рівень піраміди у пошуках більш загального принципу, який ми могли б застосувати в наш час.

Знаходження загальних принципів

Знаходження загальних принципів у тексті – це результат правильних відповідей на правильні питання. Є три важливі питання, котрі необхідно для цього використовувати (особливо, якщо пряме застосування тексту неможливе в наш час).

Питання 1: Чи міститься загальний принцип в словах самого автора?

Уривок 1 Кор. 8 є ілюстрацією найлегшого способу знайти загальний принцип – сам автор висловлює його у вірші 9. І дійсно, новозавітні автори часто вказують на якийсь загальний прин-

цип, а потім надають приклади, як цей принцип застосовувати в різних ситуаціях. Не всі конкретні біблійні настанови можна застосувати напряму сьогодні. Але загальні принципи майже завжди піддаються застосуванню у будь-якій культурі, тому що відображають характер Бога.

Питання 2: Чому автор дає цю конкретну настанову?

Незалежно від того, висловлює автор загальний принцип чи ні, ми можемо визначити його, аналізуючи саму його вказівку, інструкцію. Маємо зрозуміти, з якою метою автор дає той чи інший наказ. Біблійні настанови ніколи не даються випадково. Вони завжди виражають якийсь верхній рівень піраміди. Отже, коли ми зрозуміємо мету настанови, наступним кроком буде просто піднятися рівнем вище і знайти той загальний принцип, що ми його можемо застосувати сьогодні.

Питання 3: Чи містить ширший контекст загальний принцип?

В процесі пошуку загального принципу дуже корисно буде розглянути найближчий та ширший контексти вибраного уривка. Наприклад в 1 Кор. 8 виявити загальний принцип доволі легко, тому що в найближчому контексті Павло сам його висловлює (1 Кор. 8:9). Але в деяких випадках потрібно буде проглянути інші абзаци і навіть розділи. Зрештою, найширшим контекстом¹⁴ є сама Біблія, все Боже Слово. На цьому рівні для кожного тексту можна знайти ті чи інші керівні принципи.

👉 **Контекст всієї Біблії** – це Головна Об'єднуюча Тема, яку ми згадували у вступі (Теорія Великої Єдності). Все біблійне вчення, всі закони та правила Святого Письма спрямовані на досягнення однієї мети: формування основаних на любові стосунків між Богом та Його послідовниками.

Знаходження загальних принципів – це не знаходження текстів для підтвердження тих чи інших думок. Це не спроба

створення чіткої системи біблійних істин, гармонійно пов'язаних між собою. Перш за все, це – намагання зазирнути в глибинну сутність настанов, ілюстрацій та обітниць в Писанні з метою побачити Боже серце, зрозуміти Його цінності, бажання, цілі. Наша мета – зрозуміти не лише ЩО говорить Бог (хоча це надзвичайно важливо), але й ЧОМУ Він це говорить. Нашим прагненням має стати палке бажання розвивати благочестиве мислення, біблійний світогляд, що його формує Головна Об'єднуюча Тема Святого Письма.

Шукаючи загальні принципи, ми прагнемо відчутти пульс Божого серця в кожному вірші, абзаці, розділі та книзі. Наша ціль – розуміння Божого серця. Ніяк не менше! І це можливо лише за допомоги Святого Духа.

Розуміти істину – це ще не все

Кілька років тому студентів семінарії попросили сказати проповіді на притчу про Доброго Самаритянина. Але на кожного з них чекав маленький іспит. Їх навмисно затримували перед проповіддю, щоб вони дуже поспішали. І коли вони бігли шалено по корпусу семінарії, на їхньому шляху “зустрічалась” людина (підставна), що “потребувала допомоги”. Іронія полягала в тому, що жоден з цих семінаристів не зупинився, щоб допомогти нужденному. Ще б пак! Вони дуже спішили говорити важливу проповідь!

В цьому розділі ми намагались збудувати систему загальних принципів і обговорили методи їх знаходження. Але це ще не все. Загальний принцип так і залишиться “благим наміром”, якщо ми не зробимо останнього кроку – не знайдемо шляхів застосування цих принципів у повсякденному житті.

Крок третій

Застосування принципів сьогодні

У фільмі “Мабуть боги збожеволіли” йдеться про те, як над одним невеличким африканським селом з літака жбурнули пляшку з кока-коли. Тубільці подумали, що пляшка подарована їм богами, адже вона впала до них прямо з неба.

Спочатку люди цього дикого, віддаленого поселення були спантеличені самим виглядом пляшки. Вони ніколи не бачили скла, не кажучи вже про скляні вироби. Що це таке? Для чого воно? Не довго думаючи, дикуни почали шукати застосування “божого подарунку”. Предмет твердий – може ним розбивати коріння наче молотком? Предмет можна катати – може його використовувати для тіста наче скалку? Деякі навіть почали

застосовувати пляшку як музичний інструмент, дуючи в отвір. Чим більше вони думали про застосування цього предмета, тим більше придумували для нього засобів використання.

В якомусь розумінні, кожний біблійний принцип схожий на “пляшку з небес”. Ми знаємо, що він – дарунок Бога. Але спочатку ми спантеличені. Ми не знаємо, що робити з цим принципом. Він набуває практичної користі тільки тоді, коли ми починаємо серйозно розважати над тим, як він може вплинути на наше життя.

І саме на цьому етапі багато читачів Біблії терплять невдачу. Вони просто не знаходять час для розважання про те, як застосувати той чи інший біблійний принцип у тих ситуаціях, в яких опинились. Інші ж, навпаки, застосовують біблійні принципи для тих ситуацій, для яких вони ніколи не призначались. І це починає нагадувати дії тих аборигенів, що використовували пляшку в якості скалки!

“Якщо любите Мене”

Ми вже зазначали, що заповідь любові до Бога та ближнього підсумовує “Закон і Пророків”. Так вчив Ісус (мт. 22:36-40). В тій культурі, де люди приділяли занадто багато уваги деталям Закону, Ісус запропонував “експерту в Законі” розглянути загальні принципи Божого Закону. Інакше кажучи, Він запропонував йому підвести очі від основи “піраміди” до її верхівки.

Однак хибним буде висновок, що Ісус не зважав на деталі Закону та специфічні вимоги. В ніч перед хресною смертю Він сказав Своїм учням: “Якщо Ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте!” (Ів. 14:15) Далі в цьому ж уривку Господь цю істину дещо перефразовує: “Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене” (Ів. 14:21).

Іншими словами, Ісус спонукає нас не лише дивитись “знизу вверх піраміди” (як у випадку з учителем Закону), але й дивитись “зверху вниз піраміди”. Недостатньо буде прийняти заповідь любові до Бога і ближнього просто як абстракцію. Наша вдячність Богу за все, що Він вчинив для нас через Ісуса, має виражатись через конкретні практичні дії. Так, за кожною постановою, за

кожним правилом в Біблії криється істина Божої любові. Але справедливий і зворотний напрямок: кожна біблійна настанова, кожне правило і кожна заповідь є практичним засобом вираження нашої любові до Бога та ближнього. ¹

✎ **Божу любов** ми бачимо в кожному слові Святого Письма. *І любов ця досягає своєї кульмінації в житті, смерті та воскресінні Ісуса Христа.*

По справі, всі загальні принципи, що ми їх виявляємо у Святому Письмі, невід’ємні від специфічних, конкретних настанов та вказівок, тобто практичних дій. Наприклад, неможливо по-справжньому любити, якщо ця любов не проявляється через терпіння, ласкавість, щедрість. У свою чергу, неможливо бути щедрим, терплячим, ласкавим без конкретних дій – без того, щоб дати нужденному гроші, їжу, одяг чи щось інше необхідне. Отже, наша любов і наша щедрість набувають справжньої реальності лише тоді, коли “матеріалізуються” у щось відчутне, видиме.

Таким чином, після того, як ми пройшли шлях від основи до верхівки піраміди – знайшли в конкретних правилах загальний принцип, – маємо потім пройти шлях від верхівки піраміди до її основи – знайдений принцип втілити в конкретні дії. Іншими словами, маємо зробити шлях від ситуації біблійний часів, в якій був використаний загальний принцип, до нашої ситуації, наших обставин.

Застосування загальних принципів

Якщо ми хочемо застосовувати в нашому житті загальні принципи, маємо два шляхи:

1. Пряме застосування, коли наша ситуація подібна до тієї, що її містить текст.
2. Непряме застосування, коли наша ситуація відрізняється від тієї, що в тексті, але є щось загальне.

Пряме застосування (ідентичні ситуації). Коли ми читаємо Біблію, буває, що та ситуація, в якій знаходяться оригінальні

читачі, практично співпадає з нашою. Наприклад, в Посланні до ефесян апостол Павло спонукає читачів використовувати духовну зброю: “Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби” (Еф. 6:11-12). Хоча Павло користується тут термінами першого століття (зображає римську зброю), ситуація його адресатів ідентична нашій. Чому? Тому що ми залучені до тієї ж духовної війни, змагаємося з тими ж духовними ворогами, і наш єдиний захист – Божя сила.

Подібно цьому, коли автор Послання до євреїв настановляє своїх читачів: “Будьте життям не грошолюбні, задовольняйтеся тим, що маєте”, – ми чітко усвідомлюємо універсальне значення цих слів. Вони стосуються всіх часів. Гроші завжди були об’єктом спокуси та жадання. Без сумніву, у будь-якому столітті і в будь-якій культурі люди запитують себе: “Скільки мені потрібно грошей? О якби ще хоча б трішки!”

Отже, ці два уривки дають нам пряме застосування, тому що ситуації оригінальних читачів ідентичні нашій ситуації. Слово Боже в даних випадках ми застосовуємо однаково.

Непряме застосування (дещо схожі ситуації). Частіше, однак, наша ситуація суттєво відрізняється від ситуації оригінальних читачів. В таких випадках маємо рухатись вгору піраміди для знаходження загального принципу, який можна було б застосувати в нашій (дещо схожій) ситуації. Наші обставини повинні мати щось спільне з ситуаційним фоном тексту, щоб застосування загального принципу справді мало місце.

Давайте повернемося до вже наведеного прикладу про ідоложертовне м’ясо. Павло настановляв віруючих: “Але стежіться, щоб ця ваша воля не стала якось за спотикання слабим!” (1 кор. 8:9) На жаль, цей текст (і подібний до нього в Рим. 14) дуже часто використовували таким чином, який не має нічого спільного з намірами Павла.

Десятки років тому чимало церков вважали використання на богослужінні гітар та барабанів гріховним, аргументуючи це

тим, що через ці музичні інструменти “спотикається” старше покоління. Однак вони намагались поєднати ситуації, які насправді не є порівнювані. Павло говорить про випадки, коли наша свобода може підштовхнути брата чи сестру до гріха. Що ж стосується барабанів та гітар, то йдеться лише про чийсь смаки, про те, що у когось ці музичні інструменти викликають відразу або здаються неприйнятними. Крім того, Павло зазначає, що споживання жертвовного м’яса може спокусити “недужого брата” робити теж саме – їсти ідоложертовне м’ясо, наслідуючи приклад “дужих”. Але я дуже сумніваюсь, що старше покоління “спокується” барабанами та гітарами і почне на них грати.

Важливий момент, який ми випустили з виду

Інколи дослідження та застосування Біблії можуть стати більш механічною, а не духовною практикою. Зрештою, яке місце у всьому цьому займає Бог? Невже Він “кудись відлучився” і просто залишив нас із набором різних принципів, які маємо виявляти і яких маємо дотримуватись? І навіть якщо ми спроможні були б пізнати всі біблійні принципи про живого Бога, чи ви справді вірите, що ми можемо власними силами хоча б щось з того виконати? Невже ми прийняли Божу ласку та дар Його Сина лише для того, щоб бути приреченими на поразку в наших намаганнях жити гідно Божої благодаті? Дослідження Біблії має завжди залишатись засобом будування відносин з Богом.

Раніше в цьому розділі я вже цитував слова Христа: “Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене” (Ів. 14:21). І тому знову згадую цей вірш, бо він містить один важливий елемент, який ми випустили з виду. Ісус далі каже: “А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об’явлюсь йому Сам”. Любов – то домінуюча сила в наших стосунках з Ісусом. Але будь-які стосунки, що будуються на любові, потребують видимого проявлення цієї любові. Христос бажає, щоб ми виражали свою любов до Нього через послух Його заповідям, щоб наслідували Його приклад, як потрібно любити Бога та ближніх. А Він, у свою чергу, обіцяє нам являти Свою любов, постійно

нам відкриваючись. Розуміння та застосування Божого Слова дозволяє нам пізнавати Його все глибше, а це, у свою чергу, має вилитись у все більший послух Йому і любов до Нього. Такий він, цей прекрасний цикл взаємної любові.

Зважаючи на Велику Біблійну Теорію Єдності (істину про близьке спілкування з Богом в любові), будування стосунків з Христом (у відповідь на Божу любов) через дослідження Біблії – коли ми пізнаємо, який Бог є і що Він для нас вчинив, – має бути чим завгодно, але тільки не сухим, безжиттєвим процесом. Читання і застосування Божого Слова має стати захоплюючим, сповненим теплотою і навіть пристрасно засобом показати Христу, як палко ми Його любимо, і як багато Він значить для нас.

Духовні відкриття®

Мета служіння “Хліб Наш Насущний” – зробити мудрість Біблії, яка змінює життя, зрозумілою і доступною для кожної людини.

Брошури серії “Духовні відкриття” презентують світу істину про Ісуса Христа через цікаві, збалансовані й доступні ресурси, що показують важливість Писання у всіх сферах життя. Всі брошури серії “Духовні відкриття” пропонуються безкоштовно для особистого читання та використання їх в малих групах і в євангелізаційному служінні.

Щоб стати нашим партнером у розповсюдженні Божого Слова, натисніть опцію “Пожертвувати”. Дякуємо вам за підтримку матеріалів “Хліб Наш Насущний” і “Духовні відкриття”.

Навіть маленькі пожертвування багатьох людей дають можливість місії “Хліб Наш Насущний” нести людям мудрість Біблії, яка змінює життя. Нас не фінансують і не підтримують на постійній основі будь-які релігійні групи або деномінації.

ПОЖЕРТВУВАТИ